

DIEDO

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Verkorting of 'koosvorm' van een oorspronkelijk Friese of Germaanse naam, die begon met 'Diet-' = 'volk'; zoals bv. Diederik (= 'machtig onder het volk'), Dietbald (= 'heersend over het volk'), Dietbert (= 'stralend onder het volk'), Dietger (= 'volksspeer'), Diethard (= 'sterk onder het volk'), Dietmar (= 'vermaard onder het volk') enz. Ook de naam Tillo, waar Tijn van afgeleid is, komt hier vandaan.

*

Tetecho van Armorica, Wales, Engeland; stichter & abt; † **vroege middeleeuwen; Feest 1 januari** (tezamen met alle stichters & abten van kloosters en kerken in Wales, die ook in Armorica (= Bretagne) worden vereerd).

Hij zou één van de abten geweest zijn onder wiens leiding talrijke kloosters en kerken vanuit Bretagne in Groot-Brittannië werden gesticht.

*

Diedo van Andelsbuch, Oostenrijk; kluisenaar; † **1083(?)**; **feest 15 maart**.

Volgens de legende was Diedo afstammeling van een grafelijke familie te Bregenz. Hij begon zijn religieus leven als monnik in het klooster te Mehrerau. Na enige tijd verkreeg hij toestemming om met zijn zus **Ilga** en zijn broer **Merbor** de eenzaamheid in te trekken om het leven van een kluisenaar te leiden. Zij kozen voor het toen nog nauwelijks betreden Bregenzer Woud; ze namen van elkaar afscheid op de Lorena. Merbot ging naar Alberschwende, Ilga naar Schwarzenberg en Diedo naar Andelsbuch.

Na Diedo's dood kwamen er zich benedictijnen vestigen die afkomstig waren uit Petershausen bij Konstanz. In 1097 trokken ze naar Mehrerau ('Au am See'). Deze plek wordt sinds 1854 weer door monniken bewoond: Cisterciënzers uit Zwitserland.

*

Tillo (ook **Hilloin**, **Hilonius**, **Théau**, **Tillmann**, **Tilman**, **Tilmannus**) **van Solignac**, Frankrijk; monnik; † **ca 702**; **feest 7 & + 16 januari**

Tillo was een Saks van geboorte; hij moet rond het jaar 610 in het gebied van Westfalen geboren zijn.

Als jongen van 15 zou hij door gespuis dat de Rijn afstroopte op zoek naar goedkope buit, gevangen genomen zijn. Zij boden hem als slaaf te koop aan op de markt van Parijs. Daar woonde in die tijd een man die later beroemd zou worden als Sint Eligius. Op dat moment was Eligius nog goudsmid in dienst van de Frankische koning, Dagobert. Wel maakte hij al ernst met zijn christelijk geloof, en probeerde hij zijn Heer na te volgen.

Vandaar dat hij regelmatig op die slavenmarkt te vinden was om er gevangenen vrij te kopen. Als edelsmid aan het hof was hij immers een welgesteld man. Zo kocht hij Tillo vrij en omdat hij hoge verwachtingen van de jongen had, vertrouwde hij hem toe aan de monniken van Solignac. Nadat Tillo zijn vorming had voltooid, keerde hij terug naar zijn weldoener in Parijs en trad in zijn dienst. Ook hij leerde het vak van edelsmid. Maar toen Eligius van daar werd weggeroepen om bisschop te worden van Noyon en Doornik, had de smeedkunst voor Tillo geen betekenis meer. Hij werd monnik in Solignac.

Hoe ijverig bisschop Eligius zich intussen ook wijdde aan de verkondiging van het evangelie, toch merkte hij dat het alles vruchteloos bleef; sterker nog, herhaaldelijk wekte hij eerder vijandschap op bij zijn toehoorders dan een gewillig oor. Hij was dan ook hun taal niet machtig. Hij deed nu een beroep op zijn oude leerling Tillo; die sprak immers wel de taal van het volk hij deed zijn naam dus alle eer aan! Of hij niet in plaats van Eligius aan het volk van Vlaanderen het evangelie wilde verkondigen. Dat deed hij, en op vele plaatsen wist hij de mensen te winnen voor Christus, getuige de vele herinneringen die aan hem voortleven in Vlaanderenland tot op de dag van vandaag, vooral in de omgeving van Kortrijk en Doornik.

Na de dood van Eligius, in 660, keerde Tillo uit Vlaanderen terug naar zijn geliefde Solignac. Maar toen de monniken hem vroegen hun abt te worden, trok hij zich als kluisenaar terug. Hij at alleen maar kruiden en appels, en dronk niet anders dan water. Verder deed hij niets dan vasten en bidden en psalmen zingen. Hij waste zich niet en sliep slechts op de koude grond. Zijn naam zou hij veranderd hebben in Paulus (= 'kleine' of 'nederige'). Naast zijn kluisenaarswoningje bouwde hij een kapelletje ter ere van Sint Eligius.

Toch wisten de mensen hem te vinden. Een vrouw met een open wond werd door hem genezen. Hetzelfde deed hij bij een andere vrouw met een gevaarlijk gezwel in haar hals. Ook wordt verteld hoe iemand bij hem kwam om olie voor een zieke. Toen hij zijn hand zegenend boven het lege ampulletje hield, vulde het zich vanzelf met zachte, heerlijk geurende olie. Toen hij stierf was hij over de negentig.